

Mál nr. 175/2019**M og
V vegna slysatryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu úr frítímaslysatryggingu vegna falls.****Gögn.**

Málskot dags. 13.05.2019 ásamt fylgiskjöllum 1-13.

Bréf V dags. 29.05.2019.

Málsatvik.

Hinn 3. desember 2013 féll M fram fyrir sig við heimili sitt á Höfn í Hornafirði með þeim afleiðingum að hann hlaut olnbogabrot, og var hann sendur með sjúkraflugi til Akureyrar þar sem hann gekkst undir aðgerð vegna þess.

M sendi V tilkynningu vegna tjóns síns hinn 29. janúar 2018. V hafnaði kröfunni með bréfi dags. 14. maí 2018 á grundvelli þess að samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 glati sá sem rétt á til bóta samkvæmt m.a. slysatryggingu þeim rétti sé krafa ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því tjónþoli fékk vitneskju um þau atvik sem krafa sé reist á. Þar eð M hafi verið í nær óslitinni meðferð vegna tjónsins verði að telja að honum hafi verið afleiðingar þess ljósar allt frá því í janúar 2015 og hafi umræddur tilkynningarfrestur verið liðinn þegar krafa hans barst féluginu. Í bréfi sínu til nefndarinnar áréttar V þessa afstöðu sína enda geti félagið ekki fallist á að það hafi fyrst verið á árinu 2017 sem M hafi gert sér grein fyrir afleiðingum slyssins. Það að M hafi haldið áfram að leita sér lækninga og að mælt hafi verið með áframhaldandi meðferð leiði ekki sjálfkrafa til þess að upphaf umrædds tilkynningarfrests færist fjær og fjær slysdegi. Hafnar V því kröfum M.

M mótmælir þessari afstöðu og telur að miða verði við það tímamark sem hann vissi eða mátti vita um varanlegar afleiðingar slyssins. M hafi verið í sjúkraþjálfun 3-4 sinnum í mánuði vegna afleiðinga brotsins frá 21. janúar 2014, og því ljóst að hann hafi lengst af eygt von um bata. Í janúar 2015 hafi M leitað til læknis þar sem töluvert vantaði upp á réttu og styrk í olnboganum auk þess sem M fann fyrir verkjum. Eftir að hafa ráðfært sig við bæklunarlækni ákvað M að halda meðferð áfram, en hafi haustið 2017 gert sér ljóst að hann mundi aldrei ná fullum bata. Fram að því hafi M staðið í þeirri trú að hann gæti náð fullum bata. Það hafi fyrst verið um haustið 2017, eða í fyrsta lagi hinn 13. febrúar 2017 þegar hann leitaði læknis til að fá beiðni um viðbótarsjúkraþjálfun, sem M hafi verið kunnugt um raunverulegar afleiðingar slyssins. Hafi umræddur tilkynningarfrestur því ekki verið liðinn þegar M tilkynnti um tjón sitt til V, enda hafi M lengst af verið í þeirri trú að hann bætti reikna með fullum bata eftir aðgerð og meðferð hjá sjúkraþjálfara.

Álit:

M varð sem fyrr segir fyrir slysi hinn 3. desember 2013. Gögn málsins bera með sér að M hafi gengist undir aðgerð strax í kjölfar brotsins, og að hann hafi komið í endurkomur vegna aðgerðarinnar snemma í janúar 2014. Á þeim tíma virðist hafa verið gert ráð fyrir áframhaldandi sjúkraþjálfun í þeim tilgangi að ná upp hreyfigetu. Hinn 23. janúar 2015 virðist M svo hafa leitað til heilsugæslunnar á Höfn og kvartað yfir lélegri virkni handleggjarins. Læknir þar mælti með endurmati á Sjúkrahúsinu á Akureyri og sendi beiðni þar að lútandi. M kveðst hafa hitt bæklunarlækni á sjúkrahúsinu í lok febrúar 2015, en engin frekari gögn liggja fyrir um þá komu. Hinn 26. janúar 2016 leitaði M enn til læknis og var þá ávísuð frekari meðferð hjá sjúkraþjálfara. Hinn 13. febrúar 2017 leitaði M enn til heilsugæslu og fékk framhaldsbeiðni um sjúkraþjálfun. Verður ekki annað ráðið en M hafi verið óslitið í sjúkraþjálfun allt frá umræddu slysi. Þá er meðal gagna í málinu göngudeildarnóta frá Sjúkrahúsinu á Akureyri dags. 17. apríl 2019 þar sem fram kemur að M sitji uppi með hreyfiskerðingu og verki.

Þegar M tilkynnti um tjón sitt til V voru liðin ríflega fjögur ár frá slysdegi. Ekki liggur fyrir í málinu af hverju ekki voru gerðar frekari rannsóknir á umræddu broti á því tímabili eða af hverju varanlegar afleiðingar voru ekki metnar fyrr. Þá er ekki nægilega ljóst með hvaða rökum M telur rétt að miða

upphaf tilkynningarfrests við hinn 13. febrúar 2017, enda liggur ekki fyrir að sú koma M á heilsugæslu hafi verið frábrugðin öðrum vegna slyssins. Hins vegar verður að líta svo á að ekki sé eðlilegt að stunda sjúkraþjálfun árum saman vegna beinbrots án þess að dragi úr einkennum öðru vísi en að tjónþoli megi gera sér grein fyrir að einkenni séu varanleg. Verður því að líta svo á að M hafi í síðasta lagi snemma á árinu 2016, eða eftir tveggja ára óslitna meðferð, mátt gera sér ljós þau atvik sem krafa hans væri reist á. Verður í því sambandi að taka undir með V um að samfelld sjúkraþjálfun og heimsóknir til lækna leiði ekki sjálfkrafa til þess að tilkynningarfrestur færist fjær og fjær slysdegi.

Verður því, á grundvelli 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga, að telja að M hafi, með því að gera ekki kröfu til bóta innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafa er reist á, glatað rétti sínum til bóta úr frítímaslysatryggingu sinni hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr frítímaslysatryggingu sinni hjá V.

Reykjavík 25. júní 2019

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.